

Agrippa meséje

2010 szeptember 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az ókori római mondavilág egyik különösen érdekes történetecskéjének parafrázisszer? elregélésével, illetve a sztori jelenre aktualizált salqvistiánus magyarázatával szeretném ezúttal aláaknázni a sületlenségközpontú sertepertél?k hazugságban fogant gondolatait, melyek decibeldönget? zajjal áramlanak a palira vett kólynyakaló kisemberek agytekervényei irányába.

Jelenünk egy sz?k vadkapitalista réteg hedonista hegemoniájáról, illetve kisemberek milliárdjainak borzasztó nyomoráról szól, aholis a szociáldarwinista elvek (az er?sebb jogosan tapos, a gyenge méltó a nyomorra) legitimálják a széls?séges gazdasági tetteket. Nap mint nap halljuk tudatmanipulátor tévéseink mondatfüzérek azon humbukgyanus "remekeit", melyek szerint csodás ezen élethalálharcnak kikiáltott piaci verseny, s teljesen helyénvaló, hogy a "gy?ztesek" nullmunkával d?zsölnek az igavonó tizenkétórások által el?teremtett milliárdok áldásait élvezve. Miközben tehát a liberális felleng?s humanista lözungokat nyomat az egyenl?ségr?l és a toleranciáról, valójában ezen elvek legnagyobb elárulója. Ráadásul semmit sem tanult a történelemb?l, hisz mindössze a materialista tudományok ajnározása mozgatja meg... ez pedig öreg hiba, hisz a kapzsi, kizsákmányoló, turbózsetonista mentalitás minden korszakban el?bb-utóbb ellehetetlenült.

Nemcsak manapság fojtogató a nemzetnyomorítás légköre, már a köztársaságkori Róma életében is elkövetkezett 2500 évvel ezel?tt egy olyan pillanat, amikor a plebeius tömegek megelégték a reájuk nehezed? kibírhatatlan terheket, s szembehelyezkedtek a városi arisztokráciával. Titus Livius szerint a liberális g?g korabeli hordozói kinyilvánították, hogy a plebs elégedjen csak meg a katonáskodás és a földm?velés kötelességével, jogokat pedig ne akarjon magának. Egyedül egyetlen szenátor, bizonyos Valerius Volusus állt ki az elesettek és kizsigereltek jogaiért afféle korabeli "széls?ségesként", de a szenátus határozottan visszautasította követeléseit. A kihasznált alsóbb néposztályok gondoltak ekkor egy merészet és elhatározták, hogy kivonulnak az örök városból, s a közeli Mons Saceren (Szent Hegyen) új várost alapítanak, azaz létrehozzák Budaházy és Toroczkai Hunniájának ókori verzióját. Lett ám hatalmas kétségbeesés az él?sdiak között, nem gy?ztek rémült arccal rebegni egymásnak. Ki fog most dolgozni helyettünk? Ki fog eltartani minket? Ki védi meg a várost az etruszkoktól, volscusoktól, aequusoktól? - rémüldöztek a zsetonista zsványok. Skandalumnak, széls?ségességnek és rendszerellenes förtelemnek titulálták a fellázadt köznép cselekedetét, kétségbeesett dühükben azonban tehetetlenek voltak. Úgy t?nt, hogy megbukik a fiatal római köztársaság...

Az elk*rásnak tapsolnak a szenátusi Curiában... mintha csak ma lenne!

Az egyik consul, bizonyos Menenius Agrippa (nem összetévesztend? Augustus hadvezérével, Marcus Agrippával) azonban igen hamar belátta az el?kel?k tévedését és gonoszságát, s elismerte, hogy az önz?ségen alapuló - liberalizmus által jelenünkben is er?ltetett - individualista szemlélet a felbomlás és az ellenségeskedés melegágya. Emberünk kibandukolt tehát a köznéphez, s egy parabolaszere? tanmesét regélt el a kizsigerelt plebeiusoknak:

Az állam tulajdonképpen olyan, akárcsak az emberi test. A kezek és lábak ebben a hasonlatban a dolgozó népet jelképezik, míg a gyomor a sz?k kiváltságos réteget, melynek látszólag csak élveznie kell a kéz által megtermelt étel és ital nyújtotta boldogságot. Igen ám, de ha a kéz és a láb fellázad, akkor nemcsak a gyomor pusztul el, hanem az egész szervezet is, hisz a forradalmat kirobbantó testrészek halála garantált az energiát adó élelmiszerek gyomor általi feldolgozása nélkül. Individualista önz?ség és a testrészek önsorsrontó versengése helyett tehát kooperációra van szükség!

A bölcs Agrippa beszél a néphez

A kiváló és a plebeiusok hazatérését előkészítő tanmesét jelenünkben a "gyomornak", azaz a kizsigerelő idegenlelkű ügyeskedőknek kellene előadni, hogy megértsék mennyire fals az individualizmust erőltető, "kezet és lábat" a szociáldarwinizmus szellemiségében sanyargató vadkapitalista-liberális ideológia. A bankok, zsidó hitelezők, tőzsdén ügyeskedő ingyenelők, valamint az országfelvásárló gazemberek bizony nem tili-tolizhatnának a manimammonnal a termelőmunkát végző lenézettek nélkül. Ha tehát nem lenne kapás kisember, akkor nem lehetne a kipás nagyember fényes életvitele sem delejes valóság. A társadalom Agrippa kitűnő meséje értelmében csakis akkor működhet, ha felszámolja a szabados felfogást éltető individualizmust, s helyette a kis- és nagyközösségek összefogását, valamint a család és a nemzet fontosságát hangsúlyozó, kooperációpárti ideológiákat támogatja, melyek a szociáldarwinizmus legapróbb szikráját is mélységesen megvetik.

A Szent Korona-tan a magyar történelemben tulajdonképpen ugyanazt hangsúlyozza, amit Agrippa meséje. Felhívja a figyelmet arra, hogy mindannyian az országot szimbolizáló Szent Korona testéhez tartozunk, annak tulajdonképpeni részei, sejtjei vagyunk, s sehogy sem lehet bennünket kiszakítani abból a nagy egészből, amit magyarságnak nevezünk. A mai honi ifjúsággal sajnos ugyanúgy bánnak a liberálhedonista, materiálmammonista körök, ahogy egykor a plebeiusokkal is viselkedtek a római előkelők. Egykor a Mons Sacerre szerettek volna kivándorolni a kihasznált, elnyomott tömegek, míg manapság a külföldi munkalehetőség az egyedüli menekülési útvonal. A jobbikos, radikális, vármegyés, nemzeti felfogású személyeknek manapság bizony Agrippaként kell viselkedniük, s meg kell szólítaniuk a távozást választókat az ókori mese jelenre aktualizált változatával, csak így kerülhet el a sötét vízióinkban és rémálmainkban egyre gyakrabban felsejülő nemzethalál forgatókönyve.

Tor Salqvist

<http://torsalqvist.freeblog.hu/>

Szerző a Flag Polgári Műhely tagja

Ajánló

